

**ÉVKÖZI 28. VASÁRNAP****C év**

1– 4 oldal

Olv.: 2Kir 5,14-17 – 2Tim 2,8-13 – Lk 17,11-19

A tíz leprás

**KOZMA IMRE OH ATYA SZENTMISÉJÉRŐL  
I****Szentmise bevezetése*****A szentmise görög neve:  
Eucharisztia, magyarul hálaadás!***

Kedves Testvérek! A vasárnap megünneplése nem azért történik, mert parancs szólít bennünket! A hálaadás lelkülete azt jelenti, hogy van mit megköszönni, van miért hálát adni! Most, akik egybegyűltünk itt, ezen gondolkodjunk el:

***Mi az, amit meg tudunk köszönni  
és mit kell megköszönni mindegyikünknek?***

***Maricára, nagyon kedves Testvérünkre emlékezünk,*** akit elszólított Isten ebből a világból! Még vannak itt jelen ebben a közösségben, – így is mondhatnám – akik a helyére állnak! ***Ennek a kisfiúnak, Iminek van a születésnapja!*** Örülünk annak, hogy a közösségünkhöz tartozik! ***Idős testvérünknek, Annának is születésnapja van!*** Isten küldte hozzánk őt is. Ő az, aki 90 év fölött számítógépen, hasznos munkán dolgozik azért, hogy Önök valamit a vasárnapi üzenetből papíron is olvashassanak! Köszönjük ezt a munkáját!

***Vizsgáljuk meg lelkiismeretünket, bánjuk meg bűneinket,  
hogy méltóképpen ünnepelhessük az Úr szent titkait!*****Szentbeszéd*****Ma a hálaadásról van szó!***

Kedves Testvérek! Ezzel a látszólag nem túlságosan nagy jelentőségűnek tűnő fogalommal szembesülünk, pedig ez rendkívül fontos! A hálaadás bibliai értelemben visszatérés az emberi közösségbe és a vallási közösségbe! Nagyon izgalmas – így is mondhatom – ez a kérdés, mert hiszen mindannyian közösségben élünk. Ez tudatos?

***A hívő emberek vallási közösségben is élnek.  
Tudatosították magukban, mit is jelent ez?***

Ha az idők jeleire figyelünk, akkor meg kell változtatni a mai evangélium üzenetét bizonyos értelemben. Itt arról van szó, hogy ezek a beteg leprás emberek, amikor meggyógyultak, visszatérhettek az emberi közösségbe és visszatérhettek a hívő közösségbe. A kérdés az, hogy a XXI. század embere szembenéz-e ezzel a kérdéssel?

***Visszatérhetünk-e az emberi közösségekbe a XXI. századi mentalitásunkkal?  
Visszatérhetünk-e a hívő közösségekbe a XXI. századi gondolkodásunkkal?***

Tegnap és tegnapelőtt két napot Ausztriában kellett töltenem továbbképzésen. Nagy csalódás volt, teljesen a mai világ mentalitása jelent meg. Régóta fájlaljuk, mintha nem merné már az Egyház sem, a keresztény közösségek sem használni ezt a fogalmat: szeretet! A szeretet helyett elárasztotta világunkat egy másik fogalom, a szolidaritás. Fontos, a szolidaritás azt jelenti, hogy közösséget vállalni, összetartozni valakikkel, valakivel, Fontos, de hol van ez a szeretettől? Hol van ez attól az értéktől, amit az igazság, a szeretet igazsága fejez ki:

***Szeresd felebarátodat jobban, mint önmagadat!***

***Állítsuk egymás mellé ezt a két fogalmat:  
szolidaritás és szeretet!***

Vállalj közösséget a másikkal, mert ember, mert bajban van. Hol van ez attól: szeresd a másik embert jobban önmagadnál! Micsoda távlatok ezek? Ennek a fényében nézzük ezt a mai evangéliumot! Lukács evangélista mintegy odaveti ezt a mondatot: Jézus Szamaria és Galilea vidékén járt. Jézus nem szokott arra járni. Miért?

Azért, mert a zsidók nem szerették a szamaritanusokat. A szamariabeliek nem szerették a zsidókat. A zsidók azért nem fogadták el a szamaritanusokat, mert ezek a pogányokkal együtt éltek és a zsidó gondolkodás szerint együtt élni a pogányokkal nem méltó a zsidó hit szerint. Jaj, mintha ez a zsidó mentalitás megjelenne napjainkban, itt vannak a muzulmánok, akik szerint első osztályú ember a muzulmán, az összes többi nem számít. Micsoda gondolkodás?

Lukács evangélista a mai történet üzenetét akarja tolmácsolni, amikor azt írja: Szamaria és Galilea vidékén ment Jézus. A tanulság az az egy, aki visszajött hálát adni, aki szamariabeli volt, a másik kilenc zsidó. A hálaadás hozzátartozik az ember világához.

***A hálaadás lelkiülete nélkül nem lehet közösségben élni egymással!  
A hálaadás lelkiülete nélkül nincs keresztény közösség!***

Akiben nincs meg ez az érzület, az úgy gondolkodik, mint amit ma megismertünk. *Jár, ez is jár, az is jár, minden jár.* Magától értetődő minden, amiről az ember úgy gondolja, hogy őt illeti. Amikor a szolgák beszámolnak, hogy mindent megtettek, akkor emberi gondolkodás szerint azt gondolhatják, hogy köszönetet kapnak. Amikor valaki teszi a dolgát, ami a feladata, amit meg is fizetnek neki, akkor emberileg gondolhatja, eléggé megfizetik-e? Ma szinte a legfontosabb, mindenki úgy gondolja, őt nem fizetik meg eléggé.

Mit mond Jézus? Mit vártatok? Megtettétek, ami a dolgotok, amire elszegődtetek. *Mondjátok, haszontalan szolgák vagyunk, mert csak azt tettük, ami a dolgunk. Tegyük helyére a dolgokat!* Ami a dolgunk, azt becsületesen megteesszük. Ezért mi hálát kívánunk? Megfizetik. Hálapénz. A hála egészen más! A hála a tanítványság hozzátartozója!

***Ha valaki tanítványnak, Istenhez tartozónak mondja magát,  
akkor elemi sajátossága a hála, hála a szívében!***

Megköszönni mindent, ami Isten ajándéka, ami Isten adománya!  
Megköszönni mindazt, ami az emberek adománya, ajándéka nekünk,  
mert e nélkül az ajándék nélkül nem lehetne élni!

***Az emberi magatartás alapszabályai szerint élünk a mindennapjainkban,  
mondhatnánk azt, hogy természetes. De ez ajándék!***

***Jézus azt mondja ennek az embernek: Menj, a hited meggyógyított téged!***  
***Jézus fogalmai szerint ez azt jelenti: A hithez hozzátartozik a hálaadó lelkület is!***

A kérdés az, hogy hit nélkül és az ahhoz tartozó hálaadó lelkület nélkül lehet-e a világban együtt élni emberekkel? Nagy kérdés! Lehet-e hívő közösségben élni, hívő közösségként ünnepelni a hálaadó lelkület nélkül? Semmi sem magától értetődő azon túl, amit az ember elvállal, amire szerződik. Ezen túl a másik kedvének kiszolgáltatottjai vagyunk.

Minden ajándék. Ajándék az, ha valaki ránk mosolyog. Ajándék az, ha valaki hozzánk kedves, udvarias, ha valaki áldozatot hoz értünk. Együtt örülünk az örömeinknek, együtt aggódunk, amikor gondjaink, bajaink vannak. Ez mind a hála körébe tartozó érték! Az élet ajándék, a másik ember élete is ajándék! Úgy nézzük az életünket, mint Isten ajándékát? Mit adtunk érte? Semmit, legfeljebb szebbé, gazdagabbá, jobba tehetjük, vagy elronthatjuk.

Ugyanígy kell tekintenünk egymás életét is, egymásért felelősek vagyunk. A hála a zsidó gondolkodásban, ebben az értelemben nem szerepel. Ők, ha valamit meg akartak köszönni az Istennek, akkor azt mondták: barak, ami azt jelenti, hogy dicsőítették az Istent. Valami a hálaadás szellemiségéből van ebben a fogalomban, de a szó teljes értelmében nem hálaadás.

Ugyanakkor az újszövetségi gondolkodásban a megmentett világ, a megmentett emberi élet Isten külön ajándéka! Minden szentmise Eucharisztia, hálaadás, görög fogalom a charisz = az isteni ajándék! Mindaz, amit az Istentől kapunk, ajándék, csak ki kell nyitni a szemünket. Őszintének kell lennünk, akkor rádöbbenünk arra, hogy mennyi isteni ajándék vesz körül bennünket ebben a világban és az egymással való kapcsolatunkban.

***Erre az isteni ajándékra az ember felelete az Eucharisztia,  
a hívő közösség hálaadó ünneplése! Megköszönjük az isteni ajándékot!***

Ezt az isteni ajándékot egymásban jelenítjük meg egymás örömeire jó esetben, mintha észre se vennénk, akkor egymás szomorúságára, bánatára.

Abban a világban a leprást kirekesztették, elszigetelték. Voltam Indiában lepratelepeken, micsoda védőintézkedések vannak ma is, mert fertőző betegség. Ha bárki jött, akkor neki kellett kiabálni hangosan: tisztátalan, tisztátalan, nehogy valaki nem tudván, hogy ő beteg, a közelébe menjen. Amikor ezek az emberek meggyógyultak, - nem túl sokan - akkor a papok állapították meg a betegségüket és a gyógyulásukat is. Azt kiabálták: Jézus, mester könyörülj rajtunk! Nem azt kiabálták, hogy tisztátalan, hanem Jézus, mester könyörülj rajtunk, mintha valamit tudtak volna Jézusról, aki a legnagyobb ajándék az ember számára!

Sajátos a jézusi válasz: Menjetek, mutassátok meg magatokat a papoknak. Valójában a hitüket teszi próbára Jézus. Hisznek-e abban, hogy nekik most a papok majd a jó hírt mondják és elindulnak, közben meggyógyulnak a történet szerint és egy visszamegy. Sajátos a jézusi válasz: csak erről az egyről beszél, a többi kilencel kapcsolatban csak azt kérdezi, ők hol vannak, de se jót, se rosszat nem mond rájuk. Valószínűleg azért, mert ezek zsidók voltak és úgy gondolták, nekik ez jár, Isten kedve szerint azt kapják, amit ők várnak az Istentől.

Az üzenet a fontos, a hálaadás visszavezeti az embert az emberi közösségbe, visszavezeti az embert a hívő közösségbe. Aki meggyógyult az visszakerült a társadalomba és visszakerült a zsidó imaközösségekbe. Nekünk ma el kell gondolkodni azon, hogy a hit és a hála összetartozik. Mindegyikünk megajándékozott, nem csupán Istentől megajándékozott, hanem egymástól is. Ha valaki ezt nem tudatosítja magában, az kiszakad a társadalomból.

Abban a gondolkodásban, hogy ez is jár, az is jár, az a gondolkodás föl se merül az emberekben, hogy mi mindent köszönhetünk egymásnak. Magától értetődő minden, amit ő úgy gondol, hogy joggal elvárhatja. Semmit se várhatunk el joggal és semmit se gondolhatunk így, hogy jár. E nélkül a lelkiület nélkül nem lehet emberi közösségben élni. Itt látom a legnagyobb veszélyt ebben a világban, amelyben élünk. E nélkül a lelkiület nélkül nem lehet keresztény közösségben élni, mert a hálaadó lelkiület az a testvériség lelkiülete!

Az arányokról, a tízből egy jött vissza, 10%, ma 10% sincs. Lehet-e megújulásról beszélni, keresztény értékek mentén való megújulásról beszélni, amikor 10%-ban gondolkodhatunk, vagy még annyiban sem. Igen komoly kérdés: visszatalálunk-e az emberi társadalomba, visszatalálunk-e a hívő közösségbe? Akinek ez az útja nem létezik, az kirekesztette magát.

***Szenvedünk önmagunktól, egymástól is,  
amikor nem tudatosul bennünk, hogy ajándék nekünk az élet,  
ajándék vagyunk egymás számára!  
Ebben a tudatban kell egymás felé fordulnunk,  
egymással kapcsolatot keresni!***

***Ebben a tudatban kell keresztény közösségekben ünnepelni,  
mert ez jel! Jel a világban!  
Ennek a világnak igen nagy szüksége van arra az üzenetre,  
amit egy igazi hívő közösség jelenít meg!  
A mi felelősségünkről van szó!***

+ A M E N +

### ***Szentmise befejezése***

Kedves Testvérek!

Most az áldással, Isten megerősítő ajándékával megyünk tovább, hogy más emberként tudjunk találkozni az emberekkel és egymással. Elgondolkodtató, hogy lehet-e társadalmat építeni beképzelt emberekkel? Lehet-e közösségben élni olyanokkal, akik úgy gondolják, hogy ők mindenre képesek, mintha nem is lenne szükségük a másik ember ajándékára.

E nélkül a szemlélet nélkül, hogy egymás számára ajándék vagyunk, nincs házasság, nincs családi élet, nincs barátság. Beképzelt emberek halmaza. Isten segítsen bennünket, hogy józanodjunk, meggyógyulva egymás számára valóban ajándékká váljunk, egymásnak örömet szerezve, egymás életét gazdagítva!

Ma reggel hallottam a rádióban, hogy ***Kálmán névnap van,***  
***akkor rögtön gondoltam Kálmán rád és a fiadra is.*** Jóisten segítsen benneteket!  
Kedves ***Géza, mondd meg Kálmán testvérednek, hogy rá is gondoltam ma reggel.***  
Köszönjük szépen, hogy az iskolában, ahol igazgató, helyet biztosít a máltaiaknak egy nagy ünnepségre. Isten éltesse!

+ Á L D Á S +